

Theo Boots, geboren op 31 maart 1938 in Hauwert, woont tegenwoordig met zijn vrouw Hennie op Ganker 50 in Nibbixwoud. Aan zijn woning heeft hij een dubbele garage gebouwd. In een helft daarvan staan volgens buurtbewoners interessante nostalgische gereedschappen. Dus gaan we daar maar eens een kijkje nemen.

Theo Boots voor zijn garage met de hoepel waarmee hij vroeger naar school ging. Op de achtergrond de bietenmolen.

De jonge jaren

Theo woonde in Hauwert en ging naar de lagere school in Nibbixwoud, lopend op klompen. Later mocht hij op vaders fiets als die hem niet nodig had. Eén been tussen de stang door. Al scheefhangend ging dit toch wel een stuk sneller. Daarna naar de landbouwschool in Spanbroek. 'Als twaalfjarig jochie moest ik thuis na schooltijd al hard meewerken op het land. Helaas overleed mijn vader toen ik negentien jaar was en moest ik het bedrijf alleen voortzetten. We hadden

koeien en varkens, fruit, witlof en druiven. Het was zwaar werk en lange dagen maken. Niks geen vakantie. Maar plezier maken deed ik ook. Ik kreeg verkering en trouwde in 1962. In 1964 had ik honderd varkens. De koeien had ik inmiddels weggedaan, daar had ik niet zoveel mee. Het aantal varkens was in 1967 opgelopen tot 700 stuks. Als de tochtige zeug naar de beer moest, ging dat lopende van Hauwert naar Wognum met een touw aan de achterpoot. Dan ging-ie tenminste onderweg niet elk poortje of steegje in.'

Ander werk

'Begin jaren zeventig brak de oliecrisis uit en had ik om het bedrijf draaiende te houden veel geld nodig, hetgeen toen moeilijk te krijgen was. In 1974 moest ik helaas stoppen met mijn bedrijf wegens ernstige lichamelijke klachten. Mijn werkspullen heb ik allemaal opgeslagen en bewaard, zonde om weg te gooien.

De boerderij in Hauwert heb ik verkocht en we zijn toen verhuisd naar een huurhuis aan de Cunerstraat in Nibbixwoud. Vervolgens trad ik in dienst bij de afdeling groenvoorziening van de gemeente Hoorn en werd daarmee dus ambtenaar. Dat is wel een heel verschil. Er deed toen de volgende grap de ronde. Waarom klimt een ambtenaar niet in een boom? Het antwoord is: de bomen groeien sneller dan een ambtenaar klimmen kan.

Ik werkte daar als hovenier en deed ook het onderhoud van de volière. Zo'n drie jaar later werd ik beheerder van de kinderboerderij aan het Keern. Fantastisch werk met allerlei verschillende dieren en met leuke mensen die vanwege hun beperking daar werkten, ieder met zijn eigen zorgbehoefte. Voor mij een gouden tijd om hier leiding te mogen geven.'

Een deel van de verzameling.

Henny Boots met de mangel die zij zelf nog heeft gebruikt.

Een nieuw huis

'In 1980 heb ik samen met mijn broers een nieuw huis gebouwd op Wijzend 22b. Hiervoor moest ik wel een hypotheek opnemen, juist in een periode dat de rente heel hard opliep van 9,6% in 1975 tot 12,6% in 1980. Kom daar nu maar eens om met die paar procentjes die er moeten worden betaald.

Ik teelde daar pruimen. In 1984 overleed veel te vroeg mijn vrouw Vera. Stond ik er alleen voor met vijf kinderen. Na een half jaar gezinshulp moest ik het zelf zien te rooien. Naast je werk eten koken, de was doen, de boel schoonhouden en de kinderen opvoeden. In 1986 kocht ik Ganker 50. Op het voetbalveld vroeg menigeen: "Joh, wat moet jij nu met dat huis?" Ik zei: "Nou, ik heb een vriendin, zij heet Henny en na een verbouwing gaan wij daar dan samen wonen."

Pensioen

'In 2003 ging ik met prepensioen. De pruimenteelt heb ik overgedaan aan mijn zoons.

Ik heb alle opgeslagen gereedschappen en nostalgische spullen van weleer weer voor de dag gehaald en een plekje gegeven in mijn garage. Ik heb nu ruimte en de tijd om alles mooi uit te stallen. Vorig jaar kreeg ik van de huidige bewoners van onze boerderij in Hauwert nog een flosbeugel waar we vroeger mee baggerden. Die was ik zeker vergeten, hij is daar indertijd op zolder achtergebleven. Aan veel spullen heb ik nostalgische herinneringen omdat ik daar zelf mee gewerkt heb.

Zoals de Holder uit 1960. Die doet het nog steeds en is nog nooit ter reparatie geweest. We gebruiken hem bijvoorbeeld nu nog met een wagen erachter tijdens de carnavalsoptocht of andere feestelijkheden.

De gierschep, daar haalden we bij de mensen de wc mee leeg. De inhoud werd op het land over de groenten gegooid. Je snapt wel, lange tijd lustte ik geen groente meer.

De koehoorn met de initialen K S, die staan voor Keur Stamboek, hij is van mijn allerbeste koe. Je vulde de hoorn met spenzalf en stak hem in je zak. Na het melken werden de zere spenen van de koe met deze zalf ingesmeerd.

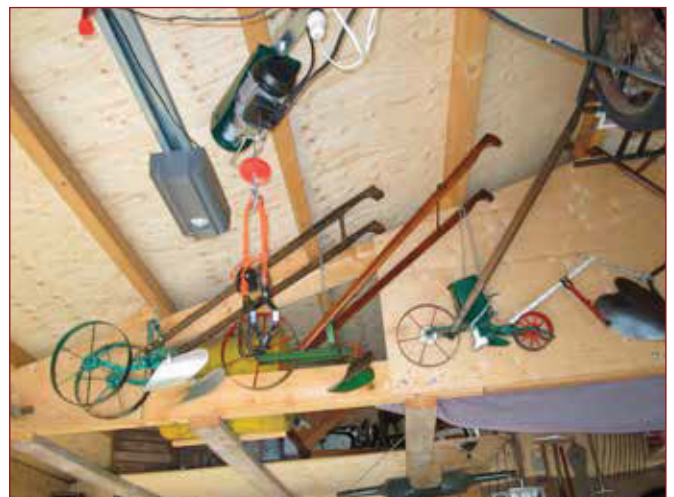
De koehoorn.

Een gierschep.

De Holder uit 1960.

Zaaimachientjes.

De paardenkluster bond je aan het voorbeen van het paard als die erg druk was in de wei. Dan slingerde de ketting in de rondte en sprong hij niet meer. Dit ter bescherming van het grasland. De dierenbescherming zou tegenwoordig in opstand komen. De handeg is ook zoiets, daarmee was het zwaar werken. Er werd een zak modder opgelegd, door het gewicht en de lange tanden was de aarde beter fijn te krijgen. Deze eg werd ook wel een mensenbeul genoemd. We stonden ook de hele dag te schoffelen. Wat een uitkomst toen de rolschoffel kwam, dat maakte de werkzaamheden een stuk lichter.

Samen met mijn vrouw geniet ik erg van mijn pensioen. We zitten zelfs op dansles. Wel heb ik ervoor gezorgd dat mijn verzameling in goede handen komt als ik er niet meer mocht zijn. Het zou jammer zijn als het verloren gaat. Maar ik hoop toch echt dat dit nog heel lang mag duren.'

Rolschoffel uit 1955.

Houten zaadscheppen.